

Прѣзъ онзи день както и прѣзъ слѣдующиѣ кжаше ми ся сърдцето отъ единъ видъ мъжъ на които нападеніето прѣдвидѣхъ, но не си въобразихъ и болѣзненныѣ подробности. Сватбата щѣше да стане слѣдъ единъ мѣсець и приготвенія ставяхъ на бържѣ. Г-жа Прево прашаше редовно всякой день сутринъ цвѣтя, свилены тканія, елмазы, и другы украшенія ся стичахъ непрѣстанно, и всякой вечеръ ся излагахъ въ стаѣтъ за да ги гледать и да имъ ся чудять пріятелкыѣ. Каняхъ и мене всякога да давамъ мнѣніето си за тѣхъ, а най-вече г-жа Маргарита, която съ жестоко упорство и съ посочваніе изискваше моитѣ съвѣты. А пакъ азъ усърдно ся покорявахъ, и като ся вращахъ на стѣпътъ си, земахъ съдранѣтъ кърпѣ, който съ опасность на животътъ си бѣхъ избавилъ и съ неѣхъ отривахъ съзътъ на очитѣ си. Слабость достойнѣ за осѣждане! Но що да ся прави? Обычамъ иѣ! Навѣтътъ, враждебностьта, непоправимы погрѣшки, нейната гордость и моята раздѣлятъ ны за всегда. Тѣй да е, но могатъ ли да възбранятъ и на сърдцето ми да живѣе или да умре като обожава неѣхъ и самъ неѣхъ?

Колкото за Бевлана азъ го не мразяхъ, защото като имаше простѣ душѣ по невредителнѣхъ не е достоинъ за умразѣ. Можахъ безъ да лицемѣрствувамъ да пріемѣ увѣреніята на площадѣтъ неговѣ благосклонность и да пріемѣ дружбѣтъ му; но ако той не бѣше достоинъ за умразѣ